

GHOST. GILLETTE MAN.

A Cemetery Conversation

Ferdinando Frega

SPOOK. GILLETTE-MAN.

“Ik ben maar een spook.”

The P&G Saga · 20

Die ochtend was ik te voet naar de begraafplaats gegaan. Het was de verjaardag van papa, en na zo’n lange tocht te voet bleef ik even staan om uit te rusten, en vond ik een bank om op te zitten, die voor een deel bezet was door twee oudere heren.

Ik groette hen — een oude regel die mijn Galilese collega ons heeft nagelaten, over vreemdelingen — en ik ging net zitten om op adem te komen toen de twee hardop begonnen te praten, een open gesprek dat, zo te zien, helemaal niet geheim bedoeld was, terwijl ik er pal naast zat.

De jongste vroeg de oudste hoe hij dacht dat hij zou sterven, en wie hij op zijn begrafenis zou willen hebben. De ander antwoordde: “Op mijn leeftijd, pas 96, heb ik nog maar weinig wensen, en ik verwacht niet dat iedereen die me kent erbij is als ik sterf, want ik hoop eerst bij hen afscheid te gaan nemen, waar ze ook zijn.”

En op zijn beurt vroeg de oude man aan de jongste: “En jij, hoe wil jij sterven?”

“Nou,” zei hij, “ik ben 62, ik heb bijna 26 leningen afgesloten bij banken en kredietmaatschappijen, plus een hypotheek op een huis dat ik nooit zal zien, en die kloodzakken waren er allemaal als de kippen bij om me verzekeringen te laten tekenen voor het geval ik eerder doodga — ze hebben hun

eigen kont goed ingedekt. Intussen schrapte de staat, als je eenmaal dood bent, alle belastingaanslagen en boetes. En wat een erfenis betreft, ik heb niets na te laten. Wat ik had, heb ik ervoor gezorgd te geven aan elke vrouw die ik in mijn leven heb ontmoet — maar met de regel van ‘beetje bij beetje’.”

“Neem me de vraag en mijn nieuwsgierigheid niet kwalijk, maar wat was dat ‘beetje bij beetje’? Geld misschien?”

“Nee, mijn vriend. Alleen liefde — maar het soort dat niet terugkomt, net als het leven wanneer ze je op de wereld zetten.”

De twee barstten in lachen uit, en ik deed mee. Toen draaiden ze zich naar mij om en vroegen wat ik ervan vond.

“Dank u dat u dit deelt, en ik ben blij dat u me allebei kunt zien, want ik ben maar een spook. En als onze blikken elkaar op dit precieze moment kruisen, betekent het dat u allebei op de goede weg bent, de weg die naar het huis van de Vader leidt.”

Ze sprongen op, grepen naar hun ballen — het oude Italiaanse gebaar tegen ongeluk — en renden weg zo hard als hun benen hen konden dragen.

Ik had niet eens de tijd gehad om mijn ironische grapje af te maken, en met niets meer dan de “semantische preview” waren ze van angst ingestort. Toen begreep ik hoe sterk woorden zijn.

Ik dacht dat ik voorzichtiger moest gaan worden, nu en in de toekomst, want ook ik zou het risico kunnen lopen een spook tegen te komen — en misschien zou hij me vragen of je, om de

mensen van het web te ontmoeten, moet betalen voor ADS en SEO, of moet doen zoals ik: zonder.

Ferdinando